

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: I. H., narozen „X“, resp. „X“,
státní příslušník Pákistánu,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty 234, 739 51
Vyšní Lhoty,

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2021, č. j. KRPU-142645-57/ČJ-2021-040022-SV-CV,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 13.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

11. 2021, č. j. KRPU-142645-57/ČJ-2021-040022-SV-CV, kterým byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba žalobcova zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 20. 8. 2021, č. j. KRPU-142645-18/ČJ-2021-040022-SV-CV, o šedesát dnů.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná porušila § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná současně podle žalobce porušila § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce měl za to, že si žalovaná v rozporu s § 50 odst. 2 a 3 správního řádu neopatřila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšla ze spolehlivě zjištěného stavu věci a v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu nepřihlédla ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Podle žalobce žalovaná porušila rovněž § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, pokud jde o úvahy, jimiž se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí, a z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní úkony budou v době dalšího zajištění žalobce konány, v jakém čase a zda je správní vyhoštění v současné situaci vůbec realizovatelné. Žalobce zdůraznil, že je zásadní povinností žalované náležitě odůvodnit, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během šedesáti dnů prodlouženého zajištění a jaké je časová náročnost těchto kroků. Žalovaná se k tomu však podle žalobce vůbec nevyjádřila a neuvedla časový odhad trvání jednotlivých fází vyhošťovacího procesu. Dodal, že pokud žalovaná nedokáže takový odhad učinit, je namístež z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 A 21/2021 a 41 A 28/2021 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 12/2009 a usnesení rozšířeného senátu téhož soudu sp. zn. 7 As 79/2010, podle kterého nelze o zajištění cizince rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na osobní svobodu a je v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že na straně 8 napadeného rozhodnutí jasně vymezila, které úkony je třeba v souvislosti s realizací správního vyhoštění žalobce učinit, a to včetně k tomu potřebných lhůt. Z napadeného rozhodnutí podle žalované rovněž vyplývá, jaké úkony již byly učiněny. Zdůraznila, že velvyslanectví Pákistánu spolupracuje a realizace správního vyhoštění je reálná. Poznamenala, že proces by přerušen opakovanou účelovou žádostí žalobce o mezinárodní ochranu, nicméně ověřování žalobcovy totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu podstatně urychlí skutečnost, že žalobcova totožnost je známa z jeho neplatného cestovního dokladu. Žalovaná dodala, že podle sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 6. 12. 2021 byla pro žalobce na 14. 12. 2021 zajištěna letenka do Pákistánu, která však musela být zrušena, neboť se dosud čeká na náhradní cestovní doklad. Žalovaná proto odmítla žalobcovo tvrzení, že v současné pandemické situaci není možné správní vyhoštění realizovat, a podotkla, že proces přípravy realizace správního vyhoštění úspěšně a intenzivně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pokračuje. Žalovaná uzavřela, že rozhodnutí vydala v souladu s právními předpisy a náležitě je odůvodnila. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 19. 8. 2021 kontrolován policejní hlídkou dopravního inspektorátu Most, bylo zjištěno a ověřeno, že mu byl uložen trest vyhoštění, bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a je podezřelý z trestného činu podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a proto byl podle § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) v 11:10 hodin zadržen. Při zadržení měl žalobce u sebe hotovost ve výši 9 660 Kč. Po konzultaci s dozorcí státní zástupkyní byla věc podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu odevzdána žalované k projednání jiného správního deliktu. Poté byl žalobce v 14:24 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
7. Ve správním spisu je založeno rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2016, č. j. KRPU-233843-57/ČJ-2016-040022, které nabylo právní moci dne 6. 12. 2016 a jímž byl žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vyhoštěn z území České republiky s tím, že mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie po dobu tří let od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu, a k vycestování z území České republiky mu byla stanovena doba padesáti dnů od právní moci rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2019, č. j. KRPU-233843-99/ČJ-2016-040022, které nabylo právní moci dne 9. 8. 2019, žalovaná podle § 100 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) obnovila řízení o žalobcově správním vyhoštění ukončené zmíněným rozhodnutím ze dne 28. 11. 2016. V obnoveném řízení žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 5. 2020, č. j. KRPU-233843-138/ČJ-2016-040022, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2021, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vyhostila žalobce z území České republiky s tím, že mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie po dobu tří let od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu, k vycestování z území České republiky mu stanovila dobu šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovila, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neexistují důvody znemožňující žalobcovo vycestování, které je tudíž možné. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 7. 5. 2021, č. j. CPR-25978-3/ČJ-2020-930310-V243, které nabylo právní moci dne 7. 5. 2021, v řízení o žalobcově odvolání změnila rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2020 tak, že vypustila část textu ve výroku stanovujícím dobu k vycestování, aniž by však změnila délku této doby, a ve zbytku předmětné rozhodnutí potvrdila. Ve správním spisu je dále založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 7. 2021, č. j. MV-107497-2/OAM-2018, jímž bylo řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané dne 28. 6. 2021, zastaveno podle § 11a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to včetně doručky potvrzující doručení tohoto rozhodnutí žalobci do vlastních rukou dne 16. 7. 2021, kdy předmětné rozhodnutí nabylo právní moci.

8. Dne 20. 8. 2021 od 13:47 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočníka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2016, cílovou zemi neměl, hledal takovou, kde bude mír. Poznamenal, že zde pobýval nelegálně, proto dostal správní vyhoštění, čtyřikrát požádal o azyl, neboť v zemi původu je jeho život v ohrožení, a domníval se, že když podal žádost o azyl, je v České republice legálně. Pobýval zde nejprve v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, poté v Kostelci nad Černými lesy, v Karlových Varech a v Chomutově. Vysvětlil, že jiné datum narození („X“) v minulosti uváděl proto, že u sebe neměl cestovní doklad a spletl se. Doplnil, že o azyl žádal jen v České republice, udělen mu nebyl. Žalobce prohlásil, že si je vědom toho, že pobýváním v České republice bez platného povolení k pobytu porušuje české zákony. K dotazu na propadlou platnost cestovního pasu žalobce podotkl, že cestovní pasy vydává ambasáda v Německu a žalobce neměl žádné vízum, aby tam mohl vycestovat. Konstatoval, že na území České republiky a Evropské unie nemá žádné rodinné vazby, ani osoby, ke kterým by citový vztah, a nemá ani žádné kulturní, společenské či ekonomické vazby či poměry navázané k České republice. V Pákistánu má žalobce rodinu, rodiče, sourozence, má k Pákistánu dobré vazby. V České republice žalobce pracoval v kebabu v Chomutově, ale teď již nikde nepracuje, požádal o povolení k pobytu na sloučení s družkou, ale když se rozešli, tak byla žádost zamítnuta. K dotazu na možná nebezpečí v Pákistánu žalobce uvedl, že tam někdo zabil člena parlamentu a oni si myslí, že to byl žalobce; měl za to, že mu ze strany úřadů nic nehrozí, spíše ze strany rodiny. Na otázku, zda má dostatek finančních prostředků k návratu do Pákistánu, žalobce odpověděl, že v současné době peníze nemá. Uzavřel, že si chce koupit letenku a odletět do Turecka.
9. Žalovaná si opatřila informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 8. 2021, popisující bezpečnostní a politickou situaci v Pákistánu v srpnu 2021, a dne 20. 8. 2021 vydala rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci téhož dne.
10. Dne 21. 8. 2021 žalovaná požádala Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, o zajištění cestovního dokladu pro žalobce a zaslala jí se žalobcem vyplněný formulář žádosti. Ve správním spisu je současně založena kopie žalobcova cestovního dokladu č. „X“ platného do 22. 2. 2021.
11. Žalobce dne 24. 8. 2021 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o této žádost Ministerstvo vnitra zastavilo rozhodnutím ze dne 31. 8. 2021, č. j. MV-135763-2/OAM-2021, které bylo žalobci doručeno dne 2. 9. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Podle úředního záznamu o zkoumání důvodů zajištění ze dne 25. 10. 2021 pracovnice žalované telefonicky kontaktovala Ředitelství služby cizinecké policie a zjistila, že dne 14. 10. 2021 byla na zastupitelský úřad Pákistánu odeslána žádost o zjištění totožnosti a o vystavení cestovního dokladu.
13. Ze sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 11. 2021, č. j. CPR-22986-8/ČJ-2021-930311-T247, vyplynulo, že ředitelství podalo dne 14. 10. 2021 žádost o readmisi žalobce jakožto státního příslušníka Pákistánské islámské republiky podle čl. 2 Dohody mezi Evropským společenstvím a Pákistánskou islámskou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob, a to cestou Velvyslanectví Pákistánské islámské republiky v České republice na Ministerstvo vnitra Pákistánské islámské republiky. Dne 10. 11. 2021 se uskutečnil konzulární pohovor se žalobcem. Vzhledem k uvedeným skutečnostem nebude podle citovaného sdělení možné realizovat správní vyhoštění ve lhůtě současného zajištění, tj. do 16. 11. 2021.
14. Následně žalovaná dne 13. 11. 2021 vydala žalobou napadené rozhodnutí, jímž prodloužila dobu žalobcova zajištění o šedesát dnů. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 11. 2021.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“*
17. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem a soudní judikaturou vymezených podmínek pro prodloužení zajištění cizince zpochybňoval výhradně dobu, o kterou bylo jeho zajištění prodlouženo. Splnění ostatních podmínek žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
18. Po prostudování odůvodnění napadeného rozhodnutí soud shledal, že žalovaná sice skutečně výslovně neuvedla, jaké konkrétní další kroky budou realizovány v době prodlouženého zajištění žalobce a v jakém čase, nicméně tyto kroky a předpokládaný čas potřebný k jejich uskutečnění lze snadno zjistit z jiné části napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že s napadeným rozhodnutím je třeba nakládat jako s celkem, nikoli se zaměřovat izolovaně na jednotlivé jeho odstavce, jak to činí žalobce. Nelze totiž přehlížet fakt, že žalovaná v napadeném rozhodnutí popsala všechny kroky, které je třeba pro účely vlastní realizace správního vyhoštění žalobce učinit, a následně vyjmenovala ty kroky, které již proběhly. Z toho pak lze podle názoru soudu logicky dovodit, které kroky ještě zbývají a musí být realizovány v době prodlouženého zajištění žalobce. Soud proto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nepřisvědčil žalobcovu názoru, že se žalovaná vůbec nevyjádřila k tomu, jaké kroky bude třeba učinit, a neuvedla časový odhad trvání jednotlivých fází vyhošťovacího procesu.

19. Žalovaná se délkou trvání zajištění žalobce a délkou jeho prodloužení zabývala na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí. Nejprve vysvětlila, že délka zajištění byla původně stanovena na devadesát dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Připomněla, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, je třeba mu zajistit cestovní doklad náhradní, a proto musí dojít k ověření žalobcovy totožnosti, kdy bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad země žalobcova původu. K tomu účelu bude se žalobcem sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude odeslána na Ředitelství služby cizinecké policie, jež vyhotoví dožádání a s příslušnými podklady je zašle na zastupitelský úřad dotčené země; následně bude vedeno ústní jednání mezi zástupci zastupitelského úřadu a cizincem. Žalovaná poté musí vyčkat na reakci dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu se zpravidla pohybuje mezi čtyřiceti a šedesáti dny. Dále musí žalovaná obstarat přepravní doklady a komunikovat s domovským státem o vzetí cizince zpět, přičemž doba zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem třiceti dnů. Žalovaná dále popsala, které z uvedených kroků již byly realizovány (sepsání žádosti o vystavení náhradního dokladu, její předání na zastupitelský úřad, sjednání termínu konzulárního pohovoru na 10. 11. 2021). Podle žalované je dán důvod pro prodloužení doby trvání zajištění, neboť je nezbytně nutné pokračovat v přípravě realizace správního vyhoštění.
20. Soud má za to, že z citovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že pro účely vlastní realizace správního vyhoštění žalobce bude v době prodlouženého zajištění v délce šedesáti dnů třeba vyčkat na vydání náhradního cestovního dokladu, zabezpečit přepravní doklady a vykomunikovat samotné zpětvzetí žalobce jeho domovským státem. Vydání náhradního cestovního dokladu přitom podle žalované trvá čtyřicet až šedesát dnů od podání žádosti a doba potřebná k zabezpečení přepravních dokladů a komunikaci s domovským státem se pohybuje kolem třiceti dnů, tj. celkem sedmdesát až devadesát dnů počítáno od podání žádosti o vydání náhradního cestovního dokladu dne 14. 10. 2021. K datu 16. 11. 2021, kdy mělo skončit žalobcovo zajištění uložené rozhodnutím žalované ze dne 20. 8. 2021, uplynulo od podání předmětné žádosti cca třicet dnů a z předpokládané doby pro realizaci zmíněných úkonů zbývalo čtyřicet až šedesát dnů, tudíž je podle názoru soudu logické a zcela adekvátní, že žalovaná prodloužila dobu trvání žalobcova zajištění právě o šedesát dnů.
21. Lze tedy uzavřít, že z napadeného rozhodnutí je seznatelné, které skutečnosti vzala žalovaná za základ svého rozhodnutí a jakými úvahami byla při rozhodování vedena. Soud tedy nezjistil žalobcem namítané porušení § 68 odst. 3 správního řádu, napadené rozhodnutí shledal dostatečně odůvodněným, a tudíž i přezkoumatelným. Podle názoru soudu vyhovuje odůvodnění napadeného rozhodnutí i požadavkům vyplývajícím z judikatury, kterou žalobce zmiňoval v žalobě. Zároveň je zcela zjevné, že zákonné podmínky pro prodloužení doby zajištění byly v případě žalobce splněny, nedošlo k namítanému porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Za dané situace proto napadené rozhodnutí představuje přiměřený zásah do žalobcova práva na osobní svobodu a není v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Žalobce dále v žalobě uplatnil několik obecných námitek, když bez jakéhokoli upřesnění a bez vyličení konkrétních skutkových souvislostí s jeho případem tvrdil, že žalovaná porušila § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu. Takovéto obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť každý žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Obdobně např. v rozsudku ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za žalobní body nelze považovat ani prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace.
23. Předmětné obecné námitky žalobce tudíž nelze vypořádat jinak než obecným způsobem. Soud proto konstatuje, že po prostudování napadeného rozhodnutí a správního spisu dospěl k závěru, že k namítanému porušení zmíněných ustanovení správního řádu nedošlo.
24. K námitce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda je správní vyhoštění v současné situaci vůbec realizovatelné, soud podotýká, že otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění se žalovaná zabývala na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že z běžné praxe je jí známo, že existuje reálný předpoklad realizace správního vyhoštění žalobce, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by tomu bránila. Žalovaná zhodnotila rodinné a soukromé poměry žalobce, připomněla, že je na území České republiky poprvé, jeho rodina žije v Pákistánu a žalobce nemá žádné rodinné a soukromé vazby v České republice ani blízké příbuzné v Evropské unii. Situace v Pákistánu je podle žalované dlouhodobě stabilní, země není ve válečném stavu, a neprobíhá tam ani vnitřní konflikt. Vycházeje z tohoto odůvodnění soud shledal, že žalovaná se otázce realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce věnovala dostatečně a své závěry v napadeném rozhodnutí srozumitelně objasnila. Za situace, kdy ani sám žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod, proč by jeho správní vyhoštění nemělo být realizovatelné, vyhodnotil soud předmětnou žalobní námitku jako zcela nedůvodnou.
25. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. prosince 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)